

Sygn. akt IV KK 393/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2016 r.,

sprawy **D. K. R.**

skazanego z art.178a § 4 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt VI Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt IV K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

W kasacji obrońca skazanego D. K. R. **zarzucił**:

I. rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 170 § 3 k.p.k. i art. 94 § 1 k.p.k. poprzez błędne sporządzenie uzasadnienia postanowienia z dnia 21 czerwca 2016 r. oddalającego wnioski dowodowe obrońcy na rozprawie apelacyjnej, z uwagi na sprzeczność pomiędzy podaną podstawą prawną oddalenia wniosku dowodowego (art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.) a treścią uzasadnienia postanowienia (art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.), skutkującym uniemożliwieniem oskarżonemu poznania toku rozumowania sądu przy oddalaniu wniosku dowodowego, a co za tym idzie uniemożliwieniem kontroli kasacyjnej słuszności decyzji sądu orzekającego;

II. rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niesłuszne oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego, brak należytego uzasadnienia stanowiska w tym zakresie, co w stopniu rażącym ograniczyło prawo do obrony D. K. R.

Podnosząc te zarzuty **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt VI Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt IV K (...), oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w K. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację, wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną i jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Nie można podzielić zarzutu z pkt I kasacji.

W przedmiotowej sprawie dopuszczono dowody z opinii biegłych z zakresu toksykologii na okoliczność znajdowania się D. K. R. w czasie czynu pod wpływem środków odurzających lub substancji psychotropowych. Kolejno opinia z dnia 28 stycznia 2015 r., opinia z dnia 2 lipca 2015 r. oraz ustna uzupełniająca opinia biegłych przeprowadzona na rozprawie w dniu 14 stycznia 2016 r. w wyniku uwzględnienia wniosku obrońcy D. K. R., wykazały, że w chwili czynu w krwi oskarżonego znajdowała się substancja z grupy kannabinoli delta-9-tetrahydrokannabinolu o stężeniu 2,7 ng/ml oraz kwasu delta-9-tetrahydrokannabinolowego o stężeniu 29,4 ng/ml, przy czym delta-9-tetrahydrokannabinol jest substancją psychotropową z grupy II-P zaliczaną do środków odurzających z grupy I-N w myśl art. 4 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz załączników 1 i 2 do tej ustawy, zaś oznaczona zawartość czynnika aktywnego świadczy o paleniu marihuany w dniu popełnienia czynu zabronionego.

Złożenie zatem kolejnego wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego toksykologa, jak również wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychiatry, które to dowody miały rozstrzygnąć okoliczność czy oskarżony w chwili zdarzenia znajdował się pod wpływem środka odurzającego, jak również żądanie ponownego przeprowadzenia wywiadu środowiskowego

dotyczącego oskarżonego pomimo iż taki wywiad został już uprzednio w sprawie przeprowadzony, w sposób oczywisty zmierzało do przedłużenia postępowania (por. art. 170 § 1 k.p.k. pkt 5 k.p.k.).

Trafnie podnosi Autor pisemnej odpowiedzi na kasację, że, cyt. „w warunkach niniejszej sprawy obrońca skazanego w toku całego postępowania karnego miał możliwość składania wniosków dowodowych, co też czynił, a wnioski te zostały przez Sąd pierwszej instancji uwzględnione. Nie znajduje jednak ochrony w treści art. 170 § 2 k.p.k. postępowanie obrońcy polegające na notorycznym składaniu tożsamyh wniosków dowodowych na te same okoliczności, jak czyni to obrońca skazanego w sprawie niniejszej, w której biegli trzykrotnie wypowiadali się na okoliczności, co do których obrońca domaga się przeprowadzenia czwartej ekspertyzy, wydając przy tym każdorazowo opinie kategoryczne, a przy tym w pełni wiarygodne. Biorąc więc pod uwagę zarówno treść samych wniosków dowodowych, okoliczności, na jakie miały być przeprowadzone kolejne dowody, ich uzasadnienie (bądź jego brak, jak w przypadku wniosku o ponowne przeprowadzenie wywiadu środowiskowego), etap, na jakim obrońca skazanego z wnioskami tymi wystąpił, należy stwierdzić, że Sąd Odwoławczy słusznie uznał, że wnioski te w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania, a wobec tego zasadnie oddalił je na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.”

Równie oczywiście bezzasadny jest zarzut z pkt II. Skomprimowane uzasadnienie postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 czerwca 2016 r., jest uzasadnieniem wystarczającym w rozumieniu art. 95 § 1 pkt. 5 k.p.k. Nie można też sensownie wywodzić, że w realiach sprawy treść w/w postanowienia ograniczyła prawo do obrony D. K. R. w postępowaniu apelacyjnym przed Sądem Okręgowym w K.. Jak słusznie zauważono w pisemnej odpowiedzi na kasację, cyt. „prawa oskarżonego do obrony, nie można utożsamiać z uprawnieniem do paraliżowania toku postępowania w sprawie, poprzez składanie wniosków dowodowych, tożsamyh w treści jak i w zakresie tezy dowodowej, którą mają wykazać, z wnioskami wcześniej już zgłaszanyh, albowiem w tym właśnie zakresie zasada wyrażona w art. 6 k.p.k. doznaje ograniczenia ze strony art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.”

Przedstawione wyżej względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.